

Magyarország Nagykövete

Sven Afhüppe
Főszerkesztő
Handelsblatt

CC:
Hans-Peter Siebenhaar
Tudósító
Handelsblatt

Berlin, 2019. szeptember 23.

Tisztelt Főszerkesztő Úr!

A Handelsblatt szeptember 18-i számában egy szokatlanul igaztalan cikk jelent meg a közép-európai országokról, köztük Magyarországról. Már a cím is beszédes: „*Machtanspruch ohne Legitimation*”. Ha egy uniós tagállam igényt tart arra, hogy vele szemben (is) érvényesüljön a tisztelet, teljesüljön a tagállamok egyenjogúságának elve (EU Szerződés, 4. cikk), akkor ezt hatalom iránti igénynek tekinteni súlyos félreértés. Emellett ezt az igényünket a tagállami létünk legitimálja. Pozíciónk egyértelmű: „*Legitimer Anspruch für Respekt*”.

A számos súlyos félreértés és csúsztatás ellenére annak van egy érdemi megállapítása: a térség országainak integrációja a kontinens sikertörténete, és 30 évvel a vasfüggöny leomlása (magyarként azt mondanám inkább, hogy lebontása) után nagy Németország felelőssége (is), hogy ez a jövőben is így maradjon. A cikkben is meghivatkozott kancellári látogatás Sopronban, a magyarországi határnyitás évfordulóján Berlinben lezajlott házelnöki és külügyminiszteri találkozók, szövetségi elnök úr kezdeményezésére a közeljövőben sorra kerülő tárgyalások bizonyítják, Németország vezetői tudatában vannak annak, mekkora jelentősége van az EU jövője szempontjából ennek a különleges kapcsolatnak.

A cikkben szereplő több állítás alapján az a benyomás keletkezhet, hogy nem mindenki örül ennek a fejlődésnek. Mindjárt kritika tárgya a saját önképünk, hogy büszkék merünk lenni az elért eredményekre, és igényt tartunk a tagállamok egymás iránti tiszteletére és egyenrangúságára. Ezt kisebbségi komplexusként, nemzeti egoizmusként értékelni súlyosan aggályos. A cikk hivatkozik Németország saját múltjából fakadó sajátosságaira. Ezt mi készek vagyunk mindenkor számba venni és tiszteletben tartani. Egyúttal a szerzőtől is

Magyarország Nagykövete

elvárható lenne, hogy ez a tisztelet kölcsönös legyen, és a mi történelmünk és történelemszemléletünk is elfogadásra találjon, legyen szó akár a hat évszázada, vagy nyolc évtizede történelekről. Ha mi azt az álláspontot képviseljük, hogy csak erős tagállamok adhatnak ki egy erős Európai Uniót, az nem feleltethető meg a nemzeti szocializmus borzalmaiból levezetett nemzeti egoizmus vádjának.

Mantraszerűen előjön az „illiberális demokrácia” vádja, azzal a megkérdőjelezhetetlen állítással, hogy ez önmagában is ellentmondás. Miért is? Kérem, figyelmesen olvassák el az EU Szerződés 2. cikkét. Abban kerültek rögzítésre közös értékeink, amelyekhez mi magunk is ragaszkodunk. Nem találok ott a liberális jelzőt. Érthető, hiszen a demokrácia demokrácia akkor is, ha keresztény-, vagy szociáldemokrácia. Vannak az életünket meghatározó területek, ahol a magyarok többsége kifejezetten nem kívánja követni a liberális modellt, legyen szó családról, kultúráról, migrációról.

A jogállamisághoz és alapjogokhoz kapcsolódó vádakkal az a probléma, hogy az összes ilyen vitát, konfliktust vagy már lezártuk a Szerződések örével, az Európai Bizottsággal, vagy le fogjuk zárni, mégpedig a Szerződésben rögzített elvek és szabályok mentén. Az a tény, hogy a 7. cikk szerinti eljárást az Európai Parlament indította (mert az Európai Bizottság erre nem látott alapot), sokat elmond a folyamat politikai természetéről.

A korrupció mindenhol probléma, nincs ez másként nálunk sem, de az eredmények vállalhatók. A hazánkban működő több ezer német vállalkozás több, mint 80 %-a újra nálunk fektetne be. A magyar növekedés 2019 második negyedében az EU-n belül az élre került. Szerintem ez kellő cáfolata a szerző vádjainak.

Nehéz nem felháborodni az idegengyűlölet vádján. Járt már a szerző Magyarországon? Sétált a budai rakparton, vagy a pesti belvárosban? Beszél már a magyarországi német befektetőkkel, a győri, kecskeméti, miskolci régiókban életük egy fontos szakaszát eltöltő német munkatársainkkal? Találkozott már a 200,000-s magyarországi németiség képviselőivel? Ha pedig arra próbált utalni, hogy Magyarország megvédi az EU külső zöld határait, akkor egy ilyen prominens gazdaságpolitikai lapban nem árt hangsúlyozni a következőt. Amikor Orbán Viktor miniszterelnök kijelentette, hogy ő az Önök „várkapitánya”, akkor nem csak azt üzenete, hogy a schengeni kötelezettségeket betartva megőrzi az uniós polgárok biztonságát. Volt egy kardinális gazdaságpolitikai üzenete is, az, hogy csak a Schengennel védett belső piac biztosíthatja fennmaradásunkat a globális versenyben. Ha a külső határ nem védelmez, sorra jönnek a belső határellenőrzések. Az pedig az európai élet- és gazdasági modell végét jelentené.

Magyarország Nagykövete

Végül, de nem utolsó sorban essen néhány szó arról, hogy miért is beszélhetünk gazdasági sikerről. Miként jutottunk oda, hogy a 64 milliós visegrádi csoport mára toronymagasan Németország elsősorú kereskedelmi partnere, az európai gazdasági teljesítmény új motorja. A 294 mrd eurós forgalom nem csupán jelentősen meghaladja az Önök forgalmát Kínával (199), az USA-val (178), vagy Franciaországgal (171), de egészséges belső struktúrájú, és kiegyensúlyozott.

Az sem lényegtelen kérdés, milyen utat futott be Magyarország azóta, hogy 2008-ban elsőként, Görögországot megelőzve sietett az Európai Bizottság és az IMF védőernyője alá. Nem az égből pottyant az önkbe a cikkben többszörösen – bár nem lelkesen – beidézett gazdasági siker. Magyarok milliói munkája, és egy esetenként nem alaptalanul un-ortodoxnak nevezhető gazdaságpolitika eredményezte azt, hogy az elsőként államcsödbe jutó Magyarország 2013-ra az utolsó centig visszafizette a program során keletkezett tartozását, majd 2019 második negyedében 5,2 %-kal a legmagasabb gazdasági növekedést tudta felmutatni az EU-ban. A reform és revolúció közti mezsgyén mozgó gazdaságpolitika négy alappillérre épül: költségvetési fegyelem; új adórendszer; „workfare society”; politikai stabilitás. A gazdasági növekedés számai mellett nem lényegtelen rögzíteni, hogy amíg tíz éve 3,5 millió honfitársunk dolgozott, és közülük csupán 1,8 millió fizetett adót, addig mára ez a két szám egyaránt 4,5 millió.

Itt szerintem mély kulturális gyökereket is figyelembe kell venni. Olyan országokról beszélünk, ahol a sváb háziasszony tanítása máig érvényes, ahol előbb meg akarják termelni azt, amit majd elosztanak. Azt is hisszük, hogy nem csak a klímapolitika terén van felelősségünk a jövő generációi iránt, hanem a költségvetés tekintetében is. A tíz évvel ezelőtt 90 % irányába elinduló magyar államadósság idén 70 % alá került, és 2022-re 60 % alá süllyed. Fegyelmezett költségvetési politikánk nem megy szembe, sőt integráltan összekapcsolódik a szerkezeti reformokkal. A német duális képzési rendszer átvétele, az adórendszer teljesítmény-, munka- és családbarát átalakítása jóval mélyebb kapcsolódást mutatnak a német gazdasághoz. A meghosszabbított munkapad korszakán túllépve az egyre innovatívabb termelési láncok részévé válunk. Ebben (is) természetes stratégiai partnerünk, sőt szövetségesünk Németország, a német gazdaság.

Ezt a stratégiai partnerséget tovább akarjuk mélyíteni. A digitalizáció, az ésszerűsége és innovációra alapozott klímapolitika, a szabadkereskedelem melletti kiállítás kiváló terepet kínálnak. Ezennel megerősítem Magyarország igényét egy erős tagállamokra épülő erős Európai Unióra, amely képes helytállni az új globális környezetben. Az új intézményi ciklus kezdete kiváló alkalom ennek megvalósításához. Ezt az igényünket a teljes legitimitáció tudatában képviseljük.

Magyarország Nagykövete

A Handelsblatt cikkét és mellékelt válaszomat a berlini magyar nagykövetség Facebook oldalán közzétesszük. Legitimnek gondolom azt az „igényemet”, hogy levelem megjelenjen a Handelsblatt megfelelő rovatában.

Üdvözlettel,

Dr. Györkös Péter